

Arrest

nr. 246 400 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. VANCRAEYNES en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 september 2018, verklaart er zich op 1 oktober 2018 vluchteling.

1.2. Op 27 mei 2020 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 27 mei 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Ouedi Zem, waar u bent geboren op 16 mei 1980. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

U bent het communistisch gedachtegoed genegen. Toen u in 1998 aan de universiteit van Rabat Filosofie ging studeren, werd u lid van OTEM, een verboden studentenvereniging. U sloot tevens aan bij de 'Kaidi partij', een marxistisch-leninistische partij. Het doel was een gedegen communistische partij in Marokko oprichten. U startte, samen met vijf andere medestudenten, ook de 'party communiste Marrocaïn' (PCM). U werd verantwoordelijk gesteld voor het deel 'cultuur en media'. U diende de eenheid onder de linkse partijen te bevorderen.

Op 18 oktober 2005 werd u door de Marokkaanse gerechtelijke politie gearresteerd in uw ouderlijk huis. U had eerder die dag een lezing gegeven in een jeugdhuis in verband met een eerlijkere inkomstenverdeling van fosfaat in uw land. De gerechtelijke politie leverde u uit aan de Marokkaanse veiligheidsdiensten, die u tijdens uw aanhouding op verschillende manieren mishandelde. U werd na vijftien dagen opsluiting wakker in een bos nabij Casablanca. Na uw vrijlating bekwam u tal van medische attesten om uw foltering aan te tonen. Hiermee trok u naar een onderzoeksrechter, doch deze wou uw klacht niet ontvankelijk verklaren. U verliet hierna Ouedi Zem en verhuisde naar Tétouan. Hier werkte u anderhalf jaar lang in een stenenfabriek en verkocht u ook boeken.

U werd ondertussen aangeduid als coördinator van een project om facturen betaalbaar te maken voor de Marokkaanse bevolking. Op 13 juli 2007 werd u om deze reden opnieuw opgepakt door de politie. U werd drie dagen vastgehouden in een politiecommissariaat in Casablanca. U werd hierna voorgeleid voor de rechtbank van eerste aanleg, waar u officieel werd gearresteerd. De politie bracht u vervolgens naar de gevangenis. Hier sloot men u vijftig dagen op.

U zette zich na uw vrijlating verder in voor een eerlijkere verdeling van de fosfaatinkomsten in uw land. Op 1 mei 2009 vond in Ouedi Zem een activiteit plaats georganiseerd door de arbeiders van de fosfaatsector. U gaf hierbij een lezing over de nationalisering van fosfaat. Diezelfde dag stond de politie aan de deur van uw ouderlijk huis, waar u op dat moment niet was. U werd hierover geïnformeerd en door een vriend naar de stad Casablanca gebracht. U reisde door naar Al Hussein, waar u vier dagen verbleef. Op 6 mei 2009 verliet u Marokko op legale wijze (met paspoort) en reisde u naar Spanje, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 1 juni 2010 reisde u door naar Luxemburg, waar u dezelfde dag aankwam. Op 6 september 2010 repatrieerde men u terug naar Spanje. U verliet Spanje opnieuw in juni 2011 en reisde door naar Duitsland, waar u één maand verbleef vooraleer door te reizen naar Denemarken. Hier verbleef u tot 27 november 2011. U reisde door naar Zweden, vanwaar u midden mei 2012 gerepatrieerd werd naar Spanje. Einde augustus 2012 reisde u naar Andorra, waar u vertrok op 27 november 2012. U reisde opnieuw naar Zweden, waar ze u in april 2013 voor een tweede keer repatrieerde naar Spanje. In Spanje ervoer u problemen. U zat in een opvangcentrum toen u door de politie gedwongen werd opgenomen in het ziekenhuis op 17 oktober 2013, waar men u op 25 oktober 2013 een spuit toediende waardoor u steriel bent geworden. U heeft evenwel geen idee waarom dit gebeurde.

Op 6 januari 2014 keert u vrijwillig terug naar Marokko. U kwam aan in Tanger zonder paspoort, omdat dit document in beslag was genomen door de Spaanse autoriteiten. U werd naar het politiekantoor van Tanger gebracht, waar u werd gemarteld. U lag daarna twee dagen in het ziekenhuis. Na het ontslag uit het ziekenhuis vestigde u zich opnieuw in uw ouderlijke huis. Het werd u verboden om contact op te nemen met communistische vrienden en u kreeg huisarrest. U mocht Ouedi Zem niet verlaten en diende zich wekelijks aan te melden op het politiecommissariaat.

In 2014 begon u een blog waar u tot op de dag van vandaag artikelen en poëzie plaatst(e) die u zelf heeft geschreven. De inhoud ervan is gericht tegen de Marokkaanse autoriteiten.

Hoewel u onder huisarrest stond, trok u weg uit uw ouderlijk huis op 27 juli 2015. U werd namelijk bedreigd door een politiecommissaris. U trok in bij uw oom in Agadir. Na uw vertrek uit Ouedi Zem in 2015 vallen de Marokkaanse autoriteiten, tot op heden, nog geregeld binnen in uw ouderlijke huis op zoek naar u.

Op 28 juli 2015 vond een conferentie van de communistische partij plaats. U stond in voor de organisatie. De politie heeft echter criminelen op jullie afgestuurd, die jullie slaag gaven. Vrienden van u ontvingen ook messteken. U verbleef twee maanden bij uw oom en verhuisde dan naar Rabat, waar u twee maanden in een studentenhome verbleef. Op 6 november 2015 vertrok u vanuit Rabat naar de stad Nador, waar u bij communistische vrienden introk. In Beni Sar, een dorp dichtbij Nador, ging u lokale handelaars helpen bij het organiseren van een betoging. U werd daarom benaderd door Marokkaanse grensbewakers, die u bedreigden en eisten dat u vertrok. U verliet uiteindelijk ook Nador, in maart 2016, en ging naar het dorp Selwa, waar u een appartement ging huren en waar u woonde tot 20 juni 2017. Op die dag verliet u Marokko met een nieuw paspoort en kwam u aan in Melilla, op Spaans grondgebied, waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. In Spanje verbleef u in een gesloten centrum tot 26 juli 2018. Mensenrechtenorganisaties hielpen u bij uw vrijlating. U reisde hierna door naar België, waar u aankwam op 28 september 2018 en op 1 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 25 februari 2019 weigerden de Spaanse autoriteiten u de vluchtelingenstatus.

Uw vingerafdrukken werden genomen op 13 mei 2009 in Spanje, op 3 juni 2010 in Luxemburg, op 4 augustus 2011 in Duitsland, op 8 september 2011 in Denemarken, op 24 november 2011 en op 30 november 2012 in Zweden en opnieuw in Spanje op 12 juli 2017.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Marokko, waar u vreest opnieuw te worden gefolterd oftewel te worden gedood door de autoriteiten. Dit omdat u een uitgesproken tegenstander bent van het Marokkaanse regime.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een identiteitskaart, een kopie van uw paspoort, medische documenten uit Spanje, documenten in verband met uw opsluiting in een Spaans opvangcentrum, een document van een huisarts in België, foto's van littekens op uw lichaam, een attest van uw lidmaatschap van een culturele Marokkaanse vereniging, een 'attest van waardering' voor uw inzet, screenshots van enkele artikelen en poëzie-stukken die u schreef, een document van een Marokkaanse mensenrechtenorganisatie alsook enkele documenten van Amnesty International.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft uw verklaring als zou u een gehoorprobleem hebben, vaak moe zijn, maagproblemen hebben en over impotentieproblemen beschikken, blijkt niet dat u niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS kan namelijk onvoldoende geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met de Marokkaanse autoriteiten.

Vooreerst wijst het CGVS op uw beweerde vlucht uit uw land van herkomst in 2009. U zou Marokko ontvlucht zijn omdat u geviséerd werd door de veiligheidsdiensten. U verklaarde nochtans dat u het land op legale wijze, met een paspoort, heeft kunnen verlaten (CGVS 08.07.2019, p.7). Dat de autoriteiten u een paspoort zouden uitreiken, alsook de toestemming geven het land te verlaten, is op zijn minst opmerkelijk te noemen indien ze u zouden viseren met het oog op vervolging. Men zou dan verwachten dat zij u geenszins een dergelijke bewegingsvrijheid zouden gunnen. Ook de vaststelling dat u zichzelf wendde tot uw overheid om een paspoort aan te vragen, wijst op een gebrek aan vrees in uw hoofde te aanzien van diezelfde autoriteiten. Verder dient te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs neerlegt

ter staving van deze problemen. U verklaart nochtans een dossier te hebben opgesteld, met onder andere medische documenten die uw folteringingen dienen aan te tonen (CGVS 08.07.2019, p.9 & 10), maar u legt hier geen enkel document van neer. Dat u geen enkel document van uw klacht bij de gerechtelijke instanties kan neerleggen, laat toe verder te twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen. Wel legt u foto's neer van littekens die u zou hebben overgehouden aan uw beweerde foltering in 2005. Uit deze foto's valt echter niet af te leiden op welke manier u deze verwondingen zou hebben opgelopen, laat staan dat deze te wijten zouden zijn aan mishandelingen door de overheid. De bewijswaarde van deze foto's is dan ook nihil. Het is bovendien zeer verbazingwekkend dat u verklaart dat u deze foto's hier in België hebt laten nemen (CGVS 08.07.2019, p.26). Men moge verwachten dat u eerder foto's van deze verwondingen hebt laten maken. Met andere woorden, het is volstrekt onduidelijk waar, wanneer en in welke omstandigheden de door u getoonde verwondingen zijn opgelopen. Daarnaast verklaart u, in 2007, te zijn voorgeleid geweest voor een rechter en daarbij een gevangenisstraf te hebben gekregen. Men kan verwachten dat u dergelijke beweringen opnieuw kan staven met de nodige (gerechtelijke) documenten. Verder dient te worden gewezen op de opvallende vaststelling dat u er voor koos om in 2014 op vrijwillige basis terug te keren naar uw land van herkomst (CGVS 08.07.2019, p.12). Dat u ervoor kiest om terug te keren naar Marokko, strookt niet bepaald met uw beweerde vrees voor de autoriteiten ginds. Sterker, u zou niet alleen zijn teruggekeerd naar Marokko, u zou zich terug in uw ouderlijk huis hebben gevestigd (CGVS 08.07.2019, p.13), waar u beweert dat men u is komen arresteren in 2005. Indien u nog steeds vervolging vreest is het weinig plausibel dat u zich vestigt op de plaats waar u het makkelijkst 'vindbaar' bent. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen eens te meer.

Ook de aangehaalde gebeurtenissen na uw terugkeer uit Europa missen geloofwaardigheid. U verklaart te zijn bedreigd geweest door een politiecommissaris in 2015. In datzelfde jaar zouden criminelen, ingezet door de politie, u in elkaar hebben geslagen. In november 2015 zou u ook door twee personen van de Marokkaanse grenswacht bedreigd zijn geweest (CGVS 08.07.2019, p.15). Dat u pas op 20 juli 2017 het land opnieuw verlaat en niet eerder, doet in de door geschetste context de wenkbrauwen fronsen. Uw paspoort blijkt bovendien te zijn uitgereikt op 17 mei 2017. Dat u nog eens twee maanden wacht om te vluchten, relativeert verder de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. Dat u in het bezit bent gesteld geweest van een paspoort is bovendien bevreemdend. Hoewel u verklaart dit te hebben bekomen op officiële wijze, u zou namelijk smeergeld hebben betaald aan iemand die voor de dienst paspoorten werkt (CGVS 08.07.19, p.17), kan men verwachten dat iemand die geviséerd en gezocht wordt door de autoriteiten niet aan een officieel paspoort kan geraken en/of niet het risico neemt om die paspoortaanvraag kenbaar te maken bij zijn autoriteiten. Te meer daar u verklaarde dat zij eerder uw identiteitsdocumenten hadden afgenomen en dat u al sinds 2015 verzaakte aan uw plicht om zich wekelijks aan te melden op het politiecommissariaat (CGVS 08.07.2019, p.13). Sterker, u verklaart dat u op legale wijze, met dit paspoort, het land verliet via Melilla (CGVS 08.07.2019, p.16). Dat de Marokkaanse autoriteiten u toelating gaven om het land te verlaten, wijst er andermaal op dat u helemaal niet door hen gezocht wordt. Concluderend kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaring als zou u of uw familie geviséerd zijn geweest door de Marokkaanse autoriteiten.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat u zich kritisch opstelt ten opzichte van de Marokkaanse autoriteiten, zoals artikelen en uw lidmaatschap bij enkele culturele organisaties aantonen, op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U maakt geenszins aannemelijk dat u op basis van enkele lezingen of de publicatie van een aantal kritische artikelen op uw blog wordt persoonlijk en actief wordt vervolgd door uw overheid. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. De enige bedreigingen door de Marokkaanse autoriteiten die u aanhaalt bij de Belgische asielinstanties worden, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig geacht.

Bovenstaande argumentatie leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend noch dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige, nog niet besproken documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw identiteitskaart en de kopie van uw paspoort bevestigen uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. De Spaanse medische documenten en documenten in verband met uw opsluiting in een Spaans opvangcentrum hebben betrekking op uw verblijf in Spanje. Deze zijn niet gerelateerd aan uw beweerde problemen in uw land van herkomst.

Het document van een arts in België heeft evenmin bewijswaarde aangaande uw beweerde folteringen. De arts herneemt hierin uw eigen verklaringen, oa. dat u zelf verklaart dat u doof bent aan uw linkeroor omwille van slagen die u heeft ontvangen tijdens uw opsluiting. De bewijswaarde van uw loutere verklaring is dan ook nihil. De arts kan enkel zijn vaststellingen aangaande uw letsels op papier zetten maar is verder aangewezen op uw verklaringen aangaande de oorzaak van die letsels. Hetzelfde gaat op voor de documenten van Amnesty International. U haalt bij hen dezelfde problemen aan die u bij de Belgische asielinstanties aankaart. Dat u deze problemen bij een NGO aankaart, verhoogt de geloofwaardigheid ervan evenwel niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 3 van het EVRM en 14, § 2 van Koninklijk Besluit tot vaststelling van de procedure voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

De verzoekende partij brengt een aanvullende nota van 1 juli 2020 bij met in bijlage een stuk in het Arabisch opgesteld samen met de vertaling 'Kaartnummer 3 uit het strafregister - Verklaring over de straffen van vrijheidsbeneming'.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker voert aan dat hij niet kan terugkeren naar Marokko waar hij vreest gefolterd te worden omdat hij een uitgesproken tegenstander is van het Marokkaanse regime. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd om volgende redenen: (i) verzoeker verklaarde in 2009 Marokko ontvlucht te zijn omwille van zijn vrees voor de veiligheidsdiensten terwijl hij Marokko op volkomen legale wijze verliet, (ii) verzoeker legt geen enkel document neer van de klachten bij de gerechtelijke instanties, (iii) uit de foto's over de voorgehouden foltering valt niet af te leiden op welke

manier hij de verwondingen zou hebben opgelopen, (iv) verzoeker legt geen documenten neer van zijn gerechtelijke voorleiding in 2007, (v) verzoeker keerde in 2014 vrijwillig terug naar Marokko, (vi) de aangehaalde feiten na zijn terugkeer in Marokko missen geloofwaardigheid, hij wacht na het bekomen van een paspoort nog twee maanden alvorens Marokko te verlaten en is opnieuw volkomen legaal het land uitgereisd hetgeen niet verenigbaar is met zijn voorgehouden vrees voor de Marokkaanse autoriteiten.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing kan immers geen geloof worden gehecht aan haar verklaringen als zou zij of haar familie geviséerd zijn geweest door de Marokkaanse autoriteiten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker voert vooreerst aan dat de verhoren bij het Commissariaat-generaal in een gespannen klimaat verliepen, dat de “agent” verzoeker meermaals heeft uitgescholden, dat de tolk Berbers sprak terwijl verzoeker klassiek Arabisch sprak, dat verzoeker de gelegenheid niet kreeg om alle elementen van zijn aanvraag in detail te geven en dat men zich vragen kan stellen over de objectiviteit van de dossierbehandelaar waardoor de artikelen 4, § 2, al. 3 en 17 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2003 geschonden werden.

De Raad stelt vast dat geen van de motieven uit de bestreden beslissing berust op mogelijke tegenstrijdigheden vastgesteld tijdens de persoonlijke onderhouds bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker licht dit verder ook niet toe, een schending van artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2003 wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

Voor wat de tolkproblemen betreft stelt de Raad vast dat verzoekers betoog een *post-factum* verklaring betreft die geenszins kan overtuigen, nu noch verzoekende partij, noch haar raadsman eerder opmerkingen gemaakt hebben over de tolk. Nochtans hadden zij hiertoe meermaals de gelegenheid, nu aan verzoekende partij bij de aanvang van haar gehoor gevraagd werd of zij de tolk begreep en haar raadsman aan het einde van het gehoor nog uitgebreid zijn opmerkingen kon maken. Dit geldt eveneens voor verzoekers betoog dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk irritatie van de dossierbehandelaar blijkt waardoor er vragen over diens objectiviteit kunnen gesteld worden. Noch tijdens, noch na het persoonlijk onderhoud werden er door de raadsman of zijn cliënt opmerkingen in die zin gemaakt. Dat de dossierbehandelaar geïrriteerd zou zijn blijkt evenmin uit de door verzoeker aangehaalde voorbeelden in het verzoekschrift. Hieruit kan enkel blijken dat verzoeker niet steeds spontaan antwoord geeft op de vragen zodat dezelfde vraag meerdere keren herhaald moest worden of dat hij de tolk regelmatig onderbreekt en hierover een opmerking wordt gemaakt (notities persoonlijk onderhoud, 8 juli 2019, p. 5). Een schending van artikel 4, § 2, al. 3 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2003 is niet aangetoond.

De bestreden beslissing stelt voorts terecht vast dat verzoeker zijn land tot tweemaal toe op legale wijze verlaten heeft hetgeen niet verenigbaar is met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Waar verzoeker met betrekking tot zijn vertrek in 2009 betoogt dat Spaanse wagens niet gecontroleerd worden aan de grens en hij smeergeld betaalde om te kunnen passeren gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing vaststelde dat het niet aannemelijk is dat de overheden hem een paspoort zouden uitreiken indien ze (*in casu* de veiligheidsdiensten) hem zouden videren met het oog op vervolging. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde dat hij zich persoonlijk tot de overheden wendde om een paspoort aan te vragen. Verzoeker keerde in 2014 bovendien vrijwillig terug naar Marokko. Dat verzoeker omwille van moeilijke omstandigheden in Spanje en uit wanhoop terugkeerde naar Marokko nadat zijn asielaanvraag in Spanje werd afgewezen is geen aannemelijke verschoningsgrond voor de terugkeer naar een land dat men beweert ontvlucht te zijn uit vrees voor vervolging. Dat verzoeker na november 2015 klaarblijkelijk geen problemen meer ondervond, vervolgens in mei 2017 een nieuw paspoort bewam en wachtte tot juli 2017 alvorens zijn land te verlaten bevestigt eens te meer dat de door hem aangehaalde vrees voor vervolging niet gegrond is, minstens ernstig dient gerelativeerd te worden.

Met betrekking tot de door hem opgelopen littekens herhaalt verzoeker dat deze te wijten zijn aan de foltering die hij in Marokko onderging en deze dan ook de geloofwaardigheid van zijn relaas versterken. Hierbij weze herhaald dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Het volstaat bijgevolg niet om een medisch attest voor te leggen. Immers niet enkel de inhoud van het attest is relevant maar deze moet in het licht van de asielaanvraag en van de verklaringen van de verzoeker beoordeeld worden, die, zoals uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt, niet kunnen overtuigen.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat zijn politiek activisme niet wordt betwist. Hij herhaalt dat zijn politiek activisme evenals zijn artikelen door de Marokkaanse autoriteiten als een bedreiging worden gezien. Hij verwijst hiervoor naar en citeert uit verschillende artikelen en rapporten. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat evenwel niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De bestreden beslissing stelt bovendien terecht dat het loutere gegeven dat verzoeker zich kritisch opstelt ten opzichte van de Marokkaanse autoriteiten, zoals artikelen en zijn lidmaatschap bij enkele culturele organisaties aantonen, op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de enige bedreigingen door de Marokkaanse autoriteiten die verzoeker aanhaalt bij de Belgische asielinstanties ongeloofwaardig worden geacht. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij op basis van enkele lezingen en/of publicatie van een aantal kritische artikelen op zijn blog persoonlijk en actief wordt vervolgd door zijn overheden. Waar uit het door verzoeker neergelegde uittreksel uit het strafregister moet blijken dat verzoeker tot tweemaal toe veroordeeld werd - in 2007 tot twee maanden gevangenis en in 2018 tot vijftien jaar gevangenis - kan worden vastgesteld dat verzoeker bij de aanvang van de procedure ontkend heeft door een rechtbank veroordeeld te zijn geweest. Op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker voorgelezen en vervolgens door hem ter goedkeuring ondertekend op 19 februari 2019 verklaart verzoeker immers uitdrukkelijk nooit te zijn veroordeeld geweest (vraag 2). Bij het tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen antwoordt verzoeker ontkennend op de vraag of hij tot 20 jaar werd veroordeeld (notities persoonlijk onderhoud, 8 juli 2019, p. 27). Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde dat hij een advocaat in Marokko had (o.c. p. 22) die zijn belangen behartigde. Er kan bijgevolg in redelijkheid worden aangenomen dat verzoekers advocaat hem een kopie van de vonnissen zou hebben overgemaakt, minstens hem op de hoogte zou gesteld hebben van zijn veroordelingen, *quod non*.

Waar verzoeker er ten slotte nog op wijst dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij atheïst is kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker dit element nooit eerder heeft ingeroepen en hij verder in zijn verzoekschrift geen noemenswaardige problemen hierover aanhaalt, met uitzondering van de verwijten van de gevangenisbewaarders die hem hiervoor beledigden en zijn medegegedetineerden

hierover inlichtten. Deze bereiken evenwel niet het niveau van hardheid dat vereist is vooraleer er sprake kan zijn van om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162).

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER